

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ *Χαράκτης, Ζωγράφος* Αθήνα 1916 – 2003

Άρχισε τις σπουδές του το 1934 στην ΑΣΚΤ, στα εργαστήρια ζωγραφικής του Ο. Αργυρού και χαρακτικής Γ. Κεφαλληνού. Το 1940 του απονέμεται το Χρυσοβέργειο βραβείο και την ίδια χρονιά, πριν ακόμη τελειώσει τις σπουδές του, προτείνεται για την εκτέλεση αφισών με θέμα τον ελληνοϊταλικό πόλεμο. Το 1954 φεύγει με υποτροφία του ΙΚΥ στο Παρίσι, όπου σπουδάζει ζωγραφική, χαρακτική, ξυλογραφία και χαλκογραφία και γραφικές τέχνες, στις Ecole des Beaux-Arts, Ecole Estienne και Ecole d' Arts et Metiers. Πολύ νωρίς εργάζεται την ξυλογραφία και το 1942 κάνει τις προσωπογραφίες ποιητών, όπως του Παλαμά, του Μαλακάση κ.ά. για τη Νέα Εστία, ενώ τα χρόνια που ακολουθούν εικονογραφεί με ξυλογραφίες πολλά βιβλία. Το 1949 αναλαμβάνει, μετά από επιτυχία του σε διαγωνισμό, την εικονογράφηση και λιθογραφική εκτέλεση του Αλφαβηταρίου του ΟΕΣΒ, με το οποίο παίρνει το Α' βραβείο στο Διεθνές Παιδαγωγικό Συμπόσιο και τη Διεθνή Έκθεση του Λαίκεν στο Βέλγιο. Το 1959 εκλέγεται καθηγητής της ΑΣΚΤ, στην έδρα της χαρακτικής, όπου θα διδάξει μέχρι το 1985. Το 1972 παίρνει Χρυσό Μετάλλιο Χαρακτικής στη Μπιενάλε της Φλωρεντίας και το 1974 φιλοτεχνεί το εθνόσημο της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Χαράκτης και ζωγράφος, δημιουργός και δάσκαλος, διακρίνεται για την έκταση και το χαρακτήρα των αναζητήσεών του. Πέρα από το προσωπικό μορφοπλαστικό του λεξιλόγιο κατόρθωσε ιδιαίτερα στην ξυλογραφία, κοντά στις παραδοσιακές τεχνικές και τα καθιερωμένα υλικά, να προχωρήσει και σε νέες τεχνικές και νέα υλικά. Έτσι, θα χρησιμοποιήσει στην ξυλογραφία κοινή σανίδα, φτηνό υλικό που δουλεύεται πιο εύκολα και επιτρέπει μεγαλύτερες διαστάσεις, ενώ ταυτόχρονα θα διευρύνει το εκφραστικό περιεχόμενο της χαρακτικής του με τη χρησιμοποίηση των χρωμάτων. Ο τρόπος με τον οποίο καλύπτονται τα χρώματα, χωρίς να είναι σκόπιμη πάντα η χάραξη, επιτρέπει στον καλλιτέχνη να φτάνει σε εξαιρετικούς συνδυασμούς γραμμικών και χρωματικών αξιών με πλούσιες εκφραστικές προεκτάσεις. Έτσι, μπορεί να γίνει λόγος για μια χαρακτική στην οποία οι χρωματικές αξίες τονίζουν τις γραμμικές και οι γραμμικές ολοκληρώνουν τη φωνή των χρωματικών. Η θεματογραφία του έχει πάντα ως αφηγηρία την οπτική πραγματικότητα και ιδιαίτερα το φυσικό χώρο, χωρίς ποτέ να περιορίζεται σε μια εξωτερική και επιφανειακή απόδοσή της. Σε σειρές έργων του, όπως Σούνιο, Αιγαίο, Μάνη, Αττική κ.ά., διαπιστώνεται εύκολα ότι το εξωτερικό ερέθισμα ή οποιοδήποτε βίωμα του φυσικού χώρου κατορθώνει να τον μεταφέρει σε νέες καθαρά εκφραστικές αξίες, που υποβάλλουν τον ιδιαίτερο χαρακτήρα του. Η μορφοπλαστική γλώσσα που χρησιμοποιείται για το σκοπό αυτό είναι ένας προσωπικός και ελεύθερος συνδυασμός καμπυλόμορφων και σκληρών γωνιωδών θεμάτων, οριζόντιων και κάθετων τύπων, παράλληλων και αλληλοτεμνόμενων επιπέδων, των βιόμορφων στοιχείων με τα αυστηρά γεωμετρικά. Η χρωματική του γλώσσα διακρίνεται για το σημαντικό ρόλο του λευκού, που δίνει μεγάλες φωτεινές περιοχές στις οποίες εντάσσονται άλλα χρώματα, με μίαν ιδιαίτερη προτίμηση για τα γαιάδη, τα γαλάζια και τα γκρίζα, που χρησιμοποιούνται για να υποβάλλουν το εσωτερικό περιεχόμενο των θεμάτων του.

Έχει παρουσιάσει το έργο του σε πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Παρίσι, Ν. Υόρκη, Κύπρο, Μόναχο κ.ά.

Μπιενάλε Αλεξάνδρειας, 1955

Διεθνής έκθεση χαρακτικής Ελβετία 1958

Μπιενάλε Σάο Πάολο, 1959

Μπιενάλε Χαρακτικής, Τόκιο, 1959

Μπιενάλε Χαρακτικής, Λιουμπλιάνα, 1965

Μπιενάλε Βενετίας, 1968

Μπιενάλε Χαρακτικής Φλωρεντία 1972

Στουτγάρδη 1978